

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 39. S. Rembertus Archiepiscopus Bremensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Episcopatu transegerat. Eadem, qua obiit, die Ecclesia ejus memoriam colit.

Sæculum IX.
A.C. 865.

§. XXXIX.

Mart. Rom.

S. Rembertus Archiepiscopus Bre-
mensis.

3. Febr.

Sancti Ansharii vitam scripsit S. Rembertus ejus Discipulus & Successor.

vit. S. Remb.
n. 3. to. 6. Act.

S. Ansharius quadam die in suo Monasterio Turholtensi commorans prope Brugas, aspexit pueros ad Ecclesiam inter jocos & inanes discursus festinare; unus autem inter ceteros pæne minimus graviter incedens & pueriles levitates devitans Orationem cum reverentia & timore peregit, surgensque signo crucis frontem munivit, & quasi maturioris esset ætatis, suam per omnia continentiam exhibuit. Mox S. Episcopus accitis ejus parentibus, & nomen pueri, quod Rembertus vocaretur, edidicit, & consensu eorum accepto Tonsuram ei contulit, & Ecclesiasticum habitum imposuit. Sicque eum in illo Monasterio paterna sollicitudine commendans studiose erudiri præcepit. Eum deinde ad se evocatum, Discipulorum charissimum, rerum suarum omnium conscium habuit. Is etiam S. Anshario Magistro suo morienti adstitit, quo jubente preces, quas ille amissis viribus non poterat, pronuntiavit.

B. p. 473.

n. 9.

Hist. Ecclesiast. Tom. XII.

K De-

Sæculum IX.

A. C. 865.

n. 10.

v. 11.

Adam. lib. 14
c. 28. s. 32.

Denique cum S. Anſcharius extrema infirmitate decumberet, & ab eo confilium quæreretur de Succeffore ejus eligendo, præſertim quid ipſi de Remberto videretur, reſpondit, quod hoc decernere ſui quidem miniſterii non ſit, *de meritis tamen, inquit, Remberti ſcitote, digniorem ipſum Archiepiscopali, quam me Subdiaconatus officio eſſe.* Triduo autem ante obitus ſui diem Remberto aperuit, ipſum poſt ſe ad Pontificatus apicem promovendum. Id eventus confirmavit, nam ipſo mox die deſiſtionis S. Anſcharii Rembertum omnes concordés elegerunt. Igitur cum Electionis Decreto ad Regem Ludovicum a Thiadrico Eccleſiæ Mindenſis Epifcopo, & Adalgaro novæ Corbejæ Abbate adducitur, & ab eo honorifice ſuſcipitur, qui etiam novo Epifcopo juxta morem tradidit Baculum (*) in ſignum, quod poſſeſſionem Epif-

(*) Ecce, hic Exemplum Investituræ cum Baculo, & quidem, ut verba ſonant, juxta morem; quæ res ſequentibus ſæculis tantorum juſtiorum cauſa extitit.

Ad hunc locum in Actis SS. Benedic. Edit. Venet. in vit. S. Remb. ſubjungitur ſequentis Annotatio, quam exſcribere, operæ pretium eſſe ſeputo. *Hæc verba in gratiam Imperialis Investituræ intruſa fuiſſe tempore Henrici IV. cenſe-*

Episcopatus acciperet. Gregorius IV. Sæculum IX.
A. C. 865.
Papa, cum illam Sedem erigeret, mandaverat, ut interim Principis curæ Ordinatio Archiepiscopi Hamburgensis committeretur, donec numerus Suffraganeorum Episcoporum, quibus eum consecrare per Canones competit, ex gentibus converfis suppleretur. Hinc Ludovicus Rex Rembertum ad Liutbertum Archiepiscopum Moguntinum misit, qui eum ordinavit, adhibens Consecrationis adjuutores Liudhardum Paderbornensem Episcopum, Suffraganeum suum, & Thiadricum Mindensem, Archiepiscopi Coloniensis Suffraganeum. Quos permixtim adesse idcirco placuit, ut neuter istorum Archiepiscoporum jus ordinandi Hamburgensem sibi assereret.

Ceterum Carolo Archiepiscopo Moguntino quarta Junii anno octingentesimo sexagesimo tertio fatis functo Liutbertus eodem anno vigesima nona Novem-

Ann. Fuld.
863.

K 2 vem-

set Henschenius, hac maxime ratione ductus, quod in primariis Ecclesie Hamburgensis & Bremensis Privilegiis nullum hujus rei vestigium apparet. Et tamen Adamus, Henrici æqualis, hæc privilegia pro investitura Imperiali laudat his verbis cap. 28. Pallium Rembertus Pontificale suscepit a Papa Nicolao, ferulam pastorem a Cæsare (scribendum Rege) Ludovico, sicut in privilegiis dignosci potest.

Sæculum IX. vembris successerat, qui hanc Cathedram
 A.C. 865. annis viginti quinque tenuit.

n. 12.

Rembertus olim voverat, defuncto
 Anshario statim vitam monasticam amplecti; unde ex consilio consecrantium se Pontificum mox post Ordinationem ad Monasterium novæ Corbejæ properans, habitum suscepit, & Regulam S. Benedicti observaturum se promisit, in quantum labor & occupatio suscepti Pontificatus permetterent. Cumque in Monasterio degere non posset, petiit socium, a quo Regulæ usum disceret. Ergo ei Diaconum, nomine Adalgarium, germanum videlicet & cognominem ejusdem Monasterii Abbatis dederunt. Sedit Rembertus in Cathedra Hamburgensi annis viginti tribus, præbens exemplum omnium virtutum, quæ verum monachum constituunt, ea perfectione, ac si in Monasterio perseverasset.

§. XL.

Arsenius Legatus in Francia.

Ann. Fuld.
 865. 866.

Arsenius Legatus Francofordiam mense Junio anno octingentesimo sexagesimo quinto perveniens, honorifice excipitur a Rege Ludovico, cui Epistolas Pontificis reddidit. Tunc statutum, ut Reges Ludovicus, Carolus, & Lotharius Coloniae congregarentur, ubi de conservanda pace agerent.

Inde